

A résen át

Az erdőben sétálok, körülöttem kisebb-nagyobb fák, bokrok, a tisztáson fűfélék és virágok, mindenféle madarak, rovarok röpködnek. Egy fa még nem erdő, kettő, három sem. Ki tudja, hány fa kell egy erdőhöz? De ha sok fa van, önmagában az sem elegendő, mert nem hiányozhat a dús aljnövényzet, a cserjék, az erdei virágok sem.

Hirtelen elképzelem, hogy ha mákszemnél is kisebb lennék, belebújhatnék egy növénybe, és kifürkészném, mi van belül. És ahogy elgondolom, érzem, hogy már zsugorodom is. Egy enyhe szélfuvallat felemel, mint a porszemet, felröppent egy fára, annak is az egyik levelére. Körülnézek.

Mintha nagy, zöld mező közepén lennék.

Kis nyílásokat, légréseket keresek, amelyeken át be tudok jutni a levél belsejébe. Csakhogy azok a levél alsó felén (fonákján) vannak.

A levélhez tapadok, nehogy leessek, és óvatosan áttornázom magam a másik oldalra.

Szerencsére akad egy légrés - még jó, hogy nyitva van! Zegzugos folyosón találok magam. Milyen huzat van! Hol innen, hol onnan fúj a szél, és párás a levegő. Erre a folyosóra kívülről több rés is vezet, amelyeken a növény számára szükséges szén-dioxid jut be, és a termelt oxigén megy ki.

A fel nem használt víz is ezeken a nyílásokon át párolog el. A levél külső rétegén átszűrődő napsütésben zölden derengő sejtek vesznek körül. Felül, szorosan záródó hosszúkásak, magasak, alattuk sok lazábban elhelyezkedő sejt, szinte összevissza, melyek együtt úgy néznek ki, mint egy lyukacsos szivacs.

Jó lenne bebújni az egyik sejtbe, de kemény a külső burkolata, mint a fal, még ha nem is téglából van.

Nagy nehezen átfúrom magam rajta. Sűrű nedv vesz körül, amiben zöld lencsék, korongok úszkálnak, mintha repülő csészéaljak lennének. Ezek az oxigént termelő zöld szintestek. Csak úgy nyelik a napfényt. Belsejükben vékony hártyák (membránok) hálózata látható. Rajtuk kívül fura, hurka vagy kukac alakú puhányok sodródhatnak az

áramló folyadékban, ezek a sejt energiatermelő „erőművei”. Ahogy a nedvben úszom, többféle, hártyával borított, apró részecske vesz körül.

Mindegyiknek más a feladata. Amott pöffeszkedik egy főnöknek látszó, nagy, gömb alakú valami - a sejtmag. Mindent tud a körülötte úszkálókról,

birodalmának, az egész sejtnek a működéséről, és szükség szerint szervezi, irányítja, hogy mi történjék.

Annyira elmerülök a különös látványban, hogy csak sokára jut eszembe:

igyekeznem kell kifelé, mert ha száraz a külső

levegő, bezáródnak a nyílások, hogy a vízpára el ne illanjon. Akkor én is itt ragadok! Kibújok a sejtből,

és a zegzugos, huzatos folyosón sietek vissza az egyik légréshez. Aztán már zuhanok is a föld felé.

Zuhanás közben villámgyorsan emberméretűvé nővök, és ismét ott állok, ahonnan elindultam: körülöttem az erdő fái, bokrai, virágai. Csak azt sajnálom, hogy levélbeli kalandom során nem volt nálam egy méretem szerinti, mini fényképezőgép.

SZIGETI ZOLTÁN

